ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. M.**, zast. JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2017, č. j. DSH/3710/17, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 10. 2017, č. j. 57 A 41/2017 - 66,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Radka Bechyně, advokáta se sídlem Legerova 148, Kolín.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 14. 12. 2016, č. j MeDO-80504/2016-Václ, kterým byly zamítnuty námitky stěžovatele proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče, a provedený záznam bodů byl potvrzen.

[2] Podle krajského soudu se žalovaný dostatečně zabýval podklady rozhodnými pro záznam bodů do registru řidičů, jejich kvalitou a zákonem požadovanými náležitostmi. Současně připomněl, že při přezkoumání rozhodnutí správních orgánů ve věci námitky

proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů [§ 123f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu")], byl žalovaný oprávněn pouze zkoumat, zda existuje způsobilý podklad pro záznam bodů (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání, jak jej uvádí příloha k citovanému zákonu. Tato pravidla při přezkumu žalovaný respektoval.

[3] Žalovaný správně vyhodnotil, že uvedené pokutové bloky byly způsobilými podklady pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče (stěžovatele). Všechny tyto podklady obsahují zákonem stanovené náležitosti a je z nich zřejmé, kdy, na jakém místě a jakým jednáním se stěžovatel dopustil přestupku. Údaje uvedené na pokutových blocích dostatečně individualizují skutky, za které byl stěžovatel postižen.

[4] Nakonec uvedl, že není pravdou, že žalovaný opominul navrhované důkazy – dvě rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje - kterými stěžovatel hodlal doložit odklon od ustálené rozhodovací praxe. Jelikož stěžovatel v odvolání žádná taková rozhodnutí neoznačil ani nepředložil, žalovaný se jimi zabývat nemohl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Navrhuje zrušení napadeného rozsudku a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] V kasační stížnosti většinou jen zopakoval své žalobní námitky, aniž by přímo a konkrétně proti jednotlivým závěrům krajského soudu brojil.

[7] Znovu namítá, že i přes respektování specifického charakteru blokového řízení nelze omluvit nedostatky pokutových bloků, které ve svém důsledku způsobují, že tato rozhodnutí nenaplňují zákonem požadované náležitosti. Jimi jsou údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, dále by mělo být jasné, čeho se přestupce dopustil a jakou zákonnou povinnost svým jednáním porušil. Pokutové bloky ze dne 19. 10. 2016, ze dne 10. 3. 2016, ze dne 17. 11. 2015, ze dne 15. 6. 2015 a ze dne 30. 3. 2015 zákonné požadavky nesplňují, a proto nemohou být způsobilým podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocené řidiče (stěžovatele).

[8] Dále polemizuje se závěrem žalovaného, že svým podpisem na pokutovém bloku vyjádřil souhlas se správností rozhodnutí o spáchaném přestupku nebo s jeho projednáním ve zkráceném řízení. Není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal on jako přestupce namísto správního orgánu, který rozhodnutí vydal. Stejně tak po něm nelze očekávat znalost práva, jíž je třeba k posouzení správnosti rozhodnutí a zhodnocení možností procesní obrany.

[9] Nakonec uvádí, že krajský soud pochybil tím, že „převzal chybný názor žalovaného" (zřejmě ohledně neporušení zásady legitimního očekávání žalovaným – pozn.

soudu). Žalovaný se nevyjádřil k námitce stěžovatele, který tvrdil, že žalovaný rozhodoval o skutkově shodných nebo podobných případech rozdílně, než jiný odvolací správní orgán. Stěžovatel odklon od ustálené rozhodovací praxe dokládal rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014. Z nich vyplývá, že tento správní orgán (narozdíl od žalovaného) při rozhodování o odvolání hodnotil „kvalitu provedení jednotlivých rozhodnutí“ a posuzoval, zda pokutové bloky mohou být způsobilým podkladem pro záznam v bodovém hodnocení řidiče. Výjimky ze zásady legitimního očekávání by měly být řádně odůvodněny, což žalovaný neučinil.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti, ani k návrhu na přiznání jejího odkladného účinku, nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku, neboť po nezbytném poučení účastníků řízení a předložení spisů přikročil k meritornímu posouzení kasační stížnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Předně je třeba připomenout, že ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70) vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti většinou jen zopakoval námitky uplatněné v žalobě, aniž by konkrétně reagoval na závěry krajského soudu nebo s nimi polemizoval. Prakticky se zaměřil jen na výtky vůči postupu správních orgánů. Jeho argumentace se tak v podstatné části míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 – 48, dle kterého: *„*[k]*asační stížnost jako mimořádný opravný prostředek je podle § 103 s. ř. s. koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. (...) V kasační stížnosti (...) je především třeba, aby stěžovatel uvedl, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spatřuje. Omezí-li se však stěžovatel v kasační stížnosti pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž by jakkoli zpochybnil rozhodnutí soudu (...) a argumentačně podložil, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spočívá, nelze než konstatovat nedůvodnost takové kasační stížnosti, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí soudu*“].

[15] Ze stran 8 až 11 napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud se velmi detailně zabýval informacemi obsaženými na uvedených pokutových blocích, a konstatoval, že

splňují veškeré zákonné náležitosti. Dodal, že i zkratkovité formulace typu „pásy“ doplněné odkazem na příslušné ustanovení zákona jsou dostatečně určité, aby přestupek nemohl být zaměněn s jiným. To samé platí i o nedostatečné specifikaci zákonné povinnosti, kterou stěžovatel porušil. Pokud do kolonky „Pokuta uložena za přestupek dle § ... zák. č. ... Sb., ve znění p.p.“ příslušný správní orgán doplnil „125c/1k“ a „361/2000“, je zřejmé, že tímto mínil přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jestliže stěžovatel tyto žalobní námitky v kasační stížnosti opakuje, pomíjí věcné posouzení krajského soudu. Tento deficit je zřejmý u většiny kasačních námitek. I přes tuto skutečnost však není zcela znemožněna její projednatelnost.

[16] Jediná pasáž kasační stížnosti, kterou lze označit za polemiku se závěry krajského soudu, je obsažena v části III. Podle stěžovatele „je nemyslitelné, aby soud rozhodující o žalobě převzal chybný názor žalovaného“, že při jeho rozhodování nebyla neporušena zásada legitimního očekávání. Současně uvádí, že žalovaný se dostatečně nevyjádřil, z jakého důvodu se odklonil od ustálené rozhodovací praxe správních orgánů. *De facto* tedy namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[17] Nepřezkoumatelnost je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[18] Napadený rozsudek odpovídá požadavkům Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75). Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. K tvrzenému pochybení žalovaného, které mělo spočívat v nevypořádání se s předloženými rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, krajský soud správně uvedl, že žalobce v odvolání žádná konkrétní rozhodnutí neoznačil ani nepředložil, žalovaný se jimi proto nemohl zabývat. Takové vypořádání žalobní námitky je správné a dostatečné. Ani skutečnost, že se krajský soud se závěry žalovaného ztotožnil, sama o sobě nepřezkoumatelnost jeho rozsudku nezakládá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130).

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1, větou druhou, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[20] O náhradě nákladů řízení rozhodl na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[21] Vzhledem k tomu, že soud o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval, neboť rovnou přistoupil k rozhodnutí ve věci samé, byly naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku (§ 10 odst. 1, věta první, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů) ve výši 1 000 Kč. Soudní poplatek bude stěžovateli vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radka Bechyně, advokáta se sídlem Legerova 148, Kolín.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu